శ్రీ రమణ జ్యోతి
డిసెంబర్ 2020

Sri Ramana Jyothi
December 2020

ఈ సంచికలో ...
IN THIS ISSUE ...

1.	**డా॥ కే.యస్. గారి 77వ ప్రవచనం**	డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి	3
2.	**శ్రీ భగవాన్ రమణమహర్షి స్మృతులు (శ్రీ దేవరాజ ముదలియార్)**	జి. శ్రీహరిరావు	10
3.	**జనన-మరణ చక్రభ్రమణం**	డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి	15
4.	**శ్రీరమణ మహర్షి భక్తాగ్రేసరులు**	మల్లాది ఫణిమాల	23
5.	**శ్రీరమణ మహర్షి సూక్తులు**	కమలాకర వేంకటరావు	28
6.	The Lord is Within	Dr. K. Subrahmanian	30
7.	Power of NamaJapa		40
8.	Kavyakantha's Ramana Chatvarimsat	V. Krithivasan	47

Events in Sri Ramana Kendram in December 2020

1. Satsang - Every Sunday - 9.00 - 10.45 a.m.
2. 3rd Sunday - Meditation - 9.00 - 10.45 a.m.
3. 4th December - Punarvasu Satsang - 6.00 - 7.00 p.m.
4. 31st December - Bhagavan's 141st Jayanthi & Punarvasu

(Devotees may please note that due to Social distancing, satsangs are being held online. For details please contact Kendram Office)

© Copyrights of all the material used from Sri Ramanasramam publications in Sri Ramana Jyothi either in excerpted form, translated form or serialised form totally belong to Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai.

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు: కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు, శ్రీరమణకేంద్రం)

వేషాలను వదలాలి

డా॥ కే.యస్. గారి 77వ ప్రవచనం

అనువాదం: డా. వి. రామదాస్ మూర్తి

మనం గమనించే ఒక వింతైన విషయమేమంటే, జనం ప్రతి దాన్ని సంక్లిష్టం చేసుకుంటారు; సరళంగా, సులభంగా వుండే విషయాలతో తృప్తి చెందరు. వయసు పెరిగే కొద్దీ, ఆర్భాటము, చిక్కులతో కూడిన జీవనాన్ని గడపడం కష్టం కాదనిపిస్తుంది, కాని అన్నిటికంటే కష్టమైనది, సాదా, సీదా బ్రతుకును గడపడం. భగవాన్ అతి సాధారణ జీవనాన్ని గడిపారు. ఈ "మామూలు" జీవితం అంటే ఏమిటి? ఎల్లప్పుడూ మనం కోరుకుంటూ వుండేది ఏమి? మనకు ధనం కావాలి. అలాగే పేరు, ప్రతిష్ఠ. ఇంకా ఎన్నో ఇతర విషయాలు కావాలి.

'వేష' ధారణ

మనకు అవన్నీ ఎందుకు అవసరం? ఎందుకంటే మనం భద్రత కావాలనుకుంటాం, మనలో ఏదో వెలితి వుంది. ఆ వెలితిని సంపద, ప్రఖ్యాతి మొదలైన వాటితో భర్తీ చేద్దామనుకుంటాం. అందుకోసం ఒక 'వేషాన్ని' వేసుకోవాలనుకుంటాం. నేను ఇతరుల కంటే గొప్పవాడినని, ఎక్కువ ధనవంతుడినని గుర్తింపు పొందాలన్న ఆరాటం. ఇలాగ ధనం, పేరు ప్రఖ్యాతులను ఎందుకు కోరుకుంటాం? అందరికీ డబ్బు అవసరమే. మనం ఇంకా, మరింతగా ధనం కావాలనుకుంటాం. సంపదతో ఇతరులపై అదుపు

సంపాదించాలని, అలాగైతే మనం ఇష్టం వచ్చినట్లు నడుచుకోవచ్చు అని వుద్దేశం. ధనవంతులయ్యే కొద్దీ ఇతరులపై అదుపు పెంచు కోవచ్చు. అప్పుడు ఇతరులపై ఆధారపడడం తగ్గుతుంది, పరపతి పెరుగుతుంది. అదే ధనవంతులం కాకపోతే, ఇతరులపై మరింతగా ఆధారపడాల్సి వస్తుంది. ఇది ధనమే కాదు, పేరు, ప్రఖ్యాతులు మొదలైన అన్నింటికి వర్తిస్తుంది. మీ ఖ్యాతి ఎవరికైనా తెలిసిన క్షణంలో ఇతరులు చేయలేని విధంగా మీరు పనులను చేయించి పెట్టగలరని అందరూ గ్రహిస్తారు.

డబ్బు, ఆస్తి, పేరు, అధికారం ఆర్జించాలని నిరంతరం కోరు కుంటాం. అప్పుడు చాలామంది మీద ఆధారపడకుండ స్వతంత్రంగా బ్రతకాలని ఆశిస్తాం. ప్రపంచమంతట, ఈ ధోరణి కనబడుతుంది. అప్పుడు మన ఇష్టం వచ్చినట్లు చేయాలి అని భావన. కాని అసలు విషయమేమంటే సంపూర్ణంగా స్వతంత్రంగా వుండటానికి కుదరదు. ఆ విషయం తొందరలోనే అర్థం అవుతుంది. ఇంతకూ మనం కోరుకునేది ఏమిటి? ఎవరి అడ్డంకి ఏ మాత్రం లేకుండ మనకు ఇష్టమైన పనిని చేయగలగడం. కాని అప్పుడప్పుడు మన ఇచ్ఛ ప్రకారం మనం ఏదైనా చేయడానికి అవసరమైన స్వతంత్రం మనకు లభించదని తెలియవస్తుంది. ఒకవేళ అలాంటిది సాధ్యమైనప్పటికి, మనం మన మనసు నుండి మాత్రం వేరుపడి స్వతంత్రంగా నడుచుకోలేము.

అంతులేని కోరికలు

తరచు మనసు దయ్యం అధీనంలో వుందని అంటుంటాము.

మనల్ని సంతోషపెట్టడానికి మనసు కొత్తమార్గాలను ఎల్లప్పుడు వెదకుతుంటుంది. ఏది కొనాలి, లేదా ఏమి చేయాలి అని మనసు ఆలోచిస్తూ వుంటుంది. అలా మనసు యొక్క ధోరణిని బట్టి పోతుంటే, అది అంతులేనిది అని అర్థమౌతుంది. కోరికలకు అంతు లేదు. జీవితాంతము, మన కోరికలను తీర్చుకునే వివిధ మార్గాలను అన్వేషిస్తూనే వుంటాము. కాని కోరికలను తీర్చుకుంటూ పోవడం వల్ల మనకు తృప్తి ఏర్పడదని అనుభవం తెలుపుతుంది. ఈ రోజు ఒక కోరికను తీరిస్తే, రేపు మరొక రెండు కోరికలు పుట్టుకొస్తాయి. ఆ తరువాతి రోజు నాలుగు.

తన ఆఖరి కొడుకు నుండి అతని ఇష్టంతో యవ్వనాన్ని పొందిన యయాతి కొన్నేళ్ళ తరువాత దాన్ని తిరిగి తీసేసుకొమ్మని కొడుకును కోరుతాడు. ఇన్నేళ్ళుగా నీ యౌవ్వనాన్ని తీసుకుని అనుభవించాను. ఏ రోజుకా రోజు కోరికలు అంతమౌతాయి అనుకున్నాను కాని అవి ఎప్పటికీ అంతం కావని తెలుసుకున్నాను. అవి మంట మీద నెయ్యిపోసినట్లు పెరుగుతున్నాయి. నీ యౌవనాన్ని ఇంకా అనుభవించడం నాకు అవసరం లేదు. అగ్నిలో నెయ్యి పోసి చల్లార్చడానికి ప్రయత్నిస్తే అది మరింత విజృంభిస్తుందే తప్ప ఆరిపోదు. మనుష్యుల విషయం కూడ అంతే. ఒక కోరికను తీరిస్తే మరెన్నో మొలకెత్తుతాయి. వాటి అంతు చూడడం మన వల్ల కాదు'' అన్నాడు.

గమనించి చూస్తే విరుద్ధ భావాలను మనం ఎదుర్కొంటు న్నాం. ఒక వైపు మనం కోరికలను చంపుకొనడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాం.

అదే సమయంలో మనసేమో కోరికలను తృప్తి పరిచే మార్గాలను అన్వేషిస్తూనే వుంటుంది. అందుకే మన పూర్వీకులు మనం సంపద, సంతానం, ప్రతిష్ఠల నుండి పొందలేని స్వతంత్ర్యాన్ని సాధించడానికై ప్రయత్నిస్తున్నామని అభిప్రాయపడ్డారు. స్వాతంత్ర్యాన్ని మనకు ఇచ్చేదే మోక్షం.

స్వతంత్రం - మోక్షం

సాధారణంగా మనం మోక్షం అన్న పదం స్వర్గంతో సంబంధించిన విషయంగా అన్వయించుకుంటాము. కాని స్వతంత్రమన్నది దాని అసలైన భావం. ముముక్షు అంటే విమోచనం ఏమిటి ఈ విమోచనం? మనసు నుండి విమోచనం మనసు ఆత్మలో లీనమైనప్పుడు మాత్రమే పూర్తిగా మోక్షం లేదా స్వతంత్రం ఏర్పడుతుంది. అలా మనసు ఆత్మ లీనమైనప్పుడే ఏ అహమూ వుండదు. "నేను" అన్న భావన వుండదు; 'వ్యక్తి' అన్నదే లేకపోతే, ఏ రకమైన కోరికల అన్వేషణ వుండదు. ఆ అన్వేషణ లేనప్పుడు ఏ విధమైన దుఃఖమూ కలుగదు.

మన సమస్యలన్నీ స్వయంకృతాలే - కోరికల వల్ల ఏర్పడినవి. అందుకే భగవాన్ "ఈ అపేక్షించడం అన్నదాని మూలం కనుక్కో. నీవు ఎవరో తెలుసుకునే ప్రయత్నం చేయి. అసలు అపేక్షించే వారు ఎవరు" అంటారు. అపేక్షించడం మంచిదే కాని ఏకైక కార్యముగా చేసుకుంటే దుఃఖం ఏర్పడుతుంది. అందుకే, అప్పుడప్పుడు మనల్ని మనమే ఒక ముఖ్యమైన "నేను ఎవరు" ప్రశ్నను వేసుకోవాలి. ఆఖరుకు ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం

దొరికినప్పుడు మోక్షసాధన జరుగుతుంది. మనసు నుండి సంపూర్ణ స్వేచ్ఛ ఏర్పడి, దాని అదుపులో నుండి మనం తప్పించుకుంటాం. ఇదే స్వేచ్ఛ యొక్క అత్యుత్తమ రూపం; భగవాన్, ఉపనిషత్తులు తెలిపేది అదే - మనసు నుండి విముక్తి, అన్ని రకాల అపేక్షల నుండి విడుదల. ఈ స్వేచ్ఛను విచారణా మార్గం ద్వారా గాని, సంపూర్ణ శరణాగతి ద్వారా గాని సాధించగలం. మోక్షం లభించిన క్షణంలోనే అన్ని సమస్యలూ సమసిపోతాయి.

సత్యపాలన

అతి సరళమైన పనులు చేయడమే జీవితంలో అతి కష్టమైనదిగా తెలియవస్తుంది. సత్యాన్ని చెప్పడం అతి సులభమైన పని. అబద్ధం చెప్పాలంటే, ఎన్నో విషయాలను గురించి వ్యక్తి ఆలోచించాల్సి వస్తుంది - ఏమిటి చెప్పాలి, ఎలా చెప్పాలి అన్న సందిగ్ధాలు వస్తాయి. ఇది చాలా శ్రమతో కూడిన వ్యవహారం. వ్యక్తి నిజం చెబితే ఏ సమస్య వుండదు. అతను ఏది సత్యం అనుకుంటాడో, భావిస్తాడో దానినే చెబుతాడు. కాని నిత్య జీవితంలో అదే అతి కష్టమైనదిగా అనిపిస్తుంది. అందుకే ఎవరు జ్ఞాని, ఎవరు మహాత్ముడు అంటే మనం ఒక పెద్ద జాబితా వ్రాయనక్కర లేదు. గొప్పతనానికి చిహ్నం ఒకటే: మనస్యేకం, వచస్యేకం, కర్మణ్యేకం, మహాత్మనాం: మహాత్ముడంటే తన మనసులో వున్నది చెబుతాడు, చెప్పినది చేస్తాడు. ఇది చాలా సులభమైన విషయం. కాని కర్తృత్వ భావన లేనప్పుడే ఇది సాధ్యమౌతుంది. అంటే అహం లేనప్పుడు. మన సమస్యలన్నీ వేరు వేరు కారణాల వల్ల ఏర్పడుతాయి.

అధికారం, ధనం, పేరు ప్రఖ్యాతుల కోసం, మనం ఒకటి తలుస్తాము, ఇంకొకటి చెబుతాము, మరొకటి చేస్తాము. మరో మాటల్లో చెప్పాలంటే ఒక మహాత్మునిలో మనం చూసే విధంగా అనుగుణ్యత మనలో వుండదు. సత్యం అన్నది అతి సులభమైనది - మనం ఏమనుకుంటామో అదే చెబుతాం. మరి అసత్యమంటే? ఒకటి అనుకుంటాం, మరొకటి చెబుతాం. మనం దేనినో చూస్తాం, అలాంటిది జరగలేదని చెబుతాం.

అందరమూ ఒక అభద్రతా భావంలో వుంటాం. జీవితంలో ఎన్నో సాధించాలనుకుంటాం. ఆ కోరికలు తీర్చుకునే క్రమంలో మనం చేసే పనులు మనసు (ఆలోచన)కు, మాటకు, తేడాలు ఏర్పడుతాయి. వాటి ఫలితాలను మనం అనుభవిస్తాం. మానసిక అలజడులకు దూరంగా వుంటూ, ప్రభువుకు మన మనసుకు అర్పిస్తే, లేదా ఆత్మవిచారణ ద్వారా మనల్ని మనం అవగాహన చేసుకుంటే ఏ రకమైన కోరికలు, ఆశలు వుండవు. పనులను పెద్దగా ఆలోచనలను లేకుండ, ఇతరుల నుండి మరే సహకారం లేకుండ, అప్పటి కప్పుడు చేసేస్తాం. మనలో వుండే శూన్యభావం నశిస్తుంది. అందుకే "ఎందుకు వేషాలను గురించిన ఆలోచనల్లో మునిగి వుంటారు? మీరు పోలీసు అధికారి దుస్తులు ధరించి జీపులో తిరిగితే, అన్ని చోట్ల జనం గౌరవిస్తారు. మీకు లభించే ఆ మర్యాద మీ సహజమైన విలువ కారణంగానా? కాదు. మీరు ధరించిన దుస్తులు దానికి కారణం - అంటే మీ 'వేషం'. మీరు విధి నిర్వహణ సమయంలో లేనప్పుడు, మీరు "వేషం" వేసుకున్న సమయంలో

మీకు లభించిన గౌరవ, మర్యాదలు లభించవు. వేషం లేనప్పుడు మీ నిజస్వరూపం బయటపడుతుంది. మనం ఎన్నో 'వేషాలు' వేస్తుంటాం. కాని వాటి లోపల, అంతర్గతంగా, అందరమూ ఒకటే. ఈ సత్యం బోధపడితే, అవగాహన చేసుకునేందుకు మరేమీ లేదని మీకే బోధపడుతుంది. ఆ విషయం తెలిసినప్పుడు మనల్ని మనం తెలుసుకోగలుగుతాం.

ఇతరులలో మననూ, మనలో ఇతరులనూ చూసుకో గలుగుతాం. ఇది సహజ స్థితి అని భగవాన్ అంటారు. ఆ స్థితిలో చిన్న బిడ్డకు, మందబుద్ధికి, కోతి, పండితుడు, పామరుడు - వీళ్ళలో ఏ తేడా తెలియదు. మనం ఏ భేదాలను గమనించలేము. ఎందుకంటే, ఆ స్థితిలో మనల్ని ఇతరులలోనూ, ఇతరులలో మనల్నీ చూసుకుంటాం.

మనసు యొక్క ప్రభావం నుండి మనం విడివడలేము. మనసు అధీనం నుండి బయటపడినప్పుడు అభేద స్థితి వీలవుతుంది. ఇతర విషయాల నుండి విడివడవచ్చును గాని మన స్వంత మనసు ప్రభావం స్వేచ్ఛ సాధించడం కష్టం. మన మీద మనసు అసాధారణమైన అదుపును కలిగి వుంటుంది. ఈ సందర్భంలో స్వేచ్ఛ అనడం మనం ఎవరికీ బానిస కాకుండ వుండడమే. నిజమైన మోక్షం అంటే మన మనసు అదుపు నుండి బయట పడడం. మన సాధనలు అన్నీ ఈ లక్ష్యాన్ని సాధించడం కోసమే.

శ్రీ భగవాన్ రమణమహర్షి స్మృతులు

(శ్రీదేవరాజ ముదలియార్)

(గత సంచిక తరువాయి) అనువాదం: జి. శ్రీహరిరావు

మా అమ్మాయి పెళ్ళి సంగతికి వస్తే, చివరకు 1924 ఆగష్టులో వివాహం జరిగింది. మొదటి శుభలేఖ, సహజంగానే నేను శ్రీ భగవాన్‌కు పంపించాను. శుభలేఖకు శ్రీ భగవాన్ సమాధానము, నాకు చేరిన విధానంలో, నాకు చాలా విశేషార్థము గోచరించింది. విషయము బహుస్వల్పమయిననూ, వారు నా పట్లగానీ, నా పరిస్థితుల పట్లగానీ, నిర్లక్ష్యము చూపరని నాకు నమ్మకము కలిగింది. తిరువణ్ణామల నుండి చిత్తూరుకు తపాలా మధ్యాహ్నము 12 గంటలకు వచ్చేది. బట్వాడా జరిగేసరికి రెండయ్యేది, ఒకోసారి రెండు కూడా దాటిపోయేది. కానీ ముహూర్తం రోజున మట్టుకు, శ్రీ భగవాన్ నుండీ వచ్చిన జవాబు (అంటే ఆశ్రమం నుండి వచ్చిన ఉత్తరం) వారి దీవెనలతో, ప్రసాదంతో - ఉదయం తొమ్మిది గంటలకే, మాంగల్య ధారణకు కొద్ది నిమిషాల ముందు చేరింది.

ఈ వివాహ ప్రస్తావన ముగించే ముందు ఒక మాట చెప్పాలి. ఆ పెళ్ళి విఫలమైపోయింది. పెళ్ళి సంతోషదాయకము కాదని శ్రీ భగవాన్‌కు తెలిసే వుండచ్చు. అయినా వారు దానిని ఆపలేదు. పెళ్ళి కొడుకును, తరువాత, శ్రీ భగవాన్ దగ్గరకు తీసుకు వెళ్ళాను కానీ, వారు అతనిని మార్చడానికి యెట్టి ప్రయత్నమూ చేయలేదు. ఇది యెందుకు చెబుతున్నానంటే, శ్రీ భగవాన్‌కు ప్రారబ్ధ కర్మను

మార్చగల శక్తి వుండి కూడా - కనీసం వారిని గట్టిగా నమ్ముకున్న భక్తుల విషయంలోనైనా - వారు కలగ చేసుకునే వారు కాదు. ప్రారబ్ధాన్ని అనుభవింప చేసేవారు. కానీ, ఆ భక్తులకు, వచ్చిన కష్టాలను భరించే ఓపికనూ, శక్తినీ, స్థిరత్వాన్నీ ప్రసాదించేవారు.

శ్రీ భగవాన్ దగ్గరకు అంత తరచుగా కాకపోయినా వెడుతూనే వున్నాను. నా భార్య 1933లో పరమపదించింది. మరణానికి ముందు చాలా సంవత్సరాలు, ఆమె ఆరోగ్యం క్షీణిస్తూ మాకు చాలా ఆదుర్దా కలుగ చేసింది. చాలా సంవత్సరాలుగా నేను శ్రీ భగవాన్‌ను దర్శించుకుంటున్నప్పటికీ, నా భార్య చనిపోయేంత వరకూ నేను నా కుటుంబాన్ని శ్రీ భగవాన్ దగ్గరకు తీసుకు వెళ్ళ లేదు. 1932లో ఒకసారి మాత్రం, ఆమె ఆరోగ్యం కుదుటబడాలని ప్రార్థించే నిమిత్తం నేను భగవాన్ దగ్గరకు వెళ్ళాను. వారిని నేను నోరు విప్పి యేమీ అడగలేదు. అలా అడగవలసిన అవసరం లేదని నాకు తెలుసు. అంతే కాదు, నాకు శ్రీ భగవాన్‌తో తరువాత ఉన్నంత చనువు ఆ రోజులలో వుండేది కాదు. శ్రీ భగవాన్ మాటలలో నాకెట్టి ఆశాజనకమయిన పలుకు వినిపించలేదు. నిరాశా, నిస్పృహలతో యింటికి తిరిగి వెళ్ళిపోయాను.

తిరిగి 1933లో, నా భార్య చనిపోయిన ఆరు నెలలకు నేను శ్రీభగవాన్ వద్దకు వెళ్ళాను. ఈసారి ఒక వారం వుందామని వెళ్ళాను. సందర్శకుల విషయంలో ఆశ్రమ నిబంధనల గురించి నాకప్పటికి పెద్దగా అవగాహన లేదు. ఎన్నాళ్ళు వుండనిస్తారో కూడా నాకు తెలియదు. ఒక పెద్ద పెట్టె, పరుపు చుట్టా తీసుకుని వెళ్ళాను.

ఎవరినీ సంప్రదించకుండా, ఆశ్రమ సందర్శకుల వసతి గృహము లాంటి హాలులో, ఆ రెండిటినీ ఒక ఎత్తైన అరుగు మీద ఉంచాను. శ్రీ భగవాన్ మాతృశ్రీ సమాధికి తూర్పు వైపున ఆ హాలు వుండేది. దాదాపు 30 మంది పడుకోవడానికి సరిపోయే స్థలముండేది. ఒక రోజు సాయంకాలం చేరుకొని, పెట్టే, పరుపూ అక్కడ వుంచి, శ్రీ భగవాన్ హాలుకు వెళ్ళిపోయాను. సాయంత్రపు భోజన వేళకు గంట కొట్టారు. నేను యితరులతోబాటు భోజనానికి వెళ్ళ లేదు. ఒక కారణం యేమిటంటే నేను వరి అన్నం తినేవాడిని కాదు. అందరూ కూర్చున్న తరువాత నేను లేకపోవడం చూసి, శ్రీ భగవాన్ దేవరాజ ముదలియార్ ఏరి?'' అని ప్రశ్నించారు. నన్ను వెతుక్కుంటూ మనుషులు వచ్చారు. నేను రాకపోవడానికి కారణం వాళ్ళకు విశదీకరించాను కానీ, శ్రీ భగవాన్ ప్రత్యేకంగా నా కోసం అడిగారని తెలుసుకొని, వారి కరుణకు నమస్కరించుకొని, నేను కూడా వారితో భోజనశాలకు వెళ్ళాను. అన్నమయినా, ఏదైనా నేను కూడా భోజనం చేశాను.

ఈ సందర్భంలో నాకు గుర్తున్నది ఒకటే: దగ్గరున్న వాళ్ళతో శ్రీ భగవాన్ అన్నారు, ''దేవరాజు ముదలియార్ తెలియదా? ఇక్కడకు చాలాసార్లు వచ్చారు. కానీ ఆయనలో చాలా తేడా వచ్చింది. ఎప్పుడూ సూటూ, బూట్లతో దొరగారి దుస్తుల్లో వచ్చే వారు'' అంతవరకూ, సర్వాధికారి గానీ, యితర ఆశ్రమ యాజమాన్యం వారికి గానీ నా గురించి తెలియదు. 1922 చివరలో నేను ఆశ్రమంలో ఒకటి రెండు రోజులున్నాను. ఆశ్రమానికి కొంత

పైకమిద్దామనుకున్నాను కానీ, ఆశ్రమం వారు డబ్బు తీసుకోమనీ, నేనేదైనా యివ్వదలచుకుంటే కాఫీ పొడరు యివ్వవచ్చనీ, ఆశ్రమానికి అప్పుడు కాఫీ అవసరమనీ చెప్పారు. ఇంకా కావాలంటే, కాఫీకి కావలసిన పైకం, ఊళ్ళో శ్రీగోపాలరావుగారి కివ్వచ్చనీ చెప్పారు. అప్పటినుంచీ, నేనేదైన యివ్వాలనుకున్నప్పుడు, వస్తురూపేణా శ్రీగోపాలరావుగారి ద్వారా యిస్తూ వచ్చాను. నేనెక్కువగా యిచ్చినట్లు గానీ, చాలాసార్లు యిచ్చినట్లుగానీ గుర్తు లేదు. అంతేకాక 1933 ప్రాంతంలో ఆశ్రమం చాలా పెరిగింది. ఆశ్రమ అవసరాలు కూడా పెరిగాయి. ఆశ్రమం నడపడానికయ్యే ఖర్చు నిమిత్తం, సందర్శకులను ధనరూపేణా విరాళాలు యివ్వడానికి సమ్మతించారు సర్వాధికారి. ఒక విధంగా సమ్మతించడమే కాక, ప్రోత్సహించారు కూడా! ఆశ్రమ నిర్వహణకు నేనెక్కువగా యివ్వలేదుకానీ, నేనుండటం వల్ల అయ్యే భోజన ఖర్చును పూర్తిగా యివ్వడానికి ప్రయత్నించేవాడిని.

1933 సంవత్సరాంతంలో, మొదటిసారిగా, నేను ఆశ్రమంలో శ్రీ భగవాన్ పాదాల చెంత, ఎక్కువ కాలం, అంటే ఒక వారం రోజులు గడపగలిగాను. ఈ యాత్ర నా బాధాతప్త హృదయానికి యెంతో ఉపశమనం కలిగించింది. శ్రీ భగవాన్‌తో నా సాన్నిహిత్యం అప్పటి నుండీ మొదలయిందని చెప్పవచ్చు. ఇక వారి వద్దకు తరచుగా వెళ్ళడం ఆరంభించాను. శ్రీ భగవాన్‌ను ఆశ్రయించడానికి పరిస్థితులు కూడా అనుకూలించాయి. మనిషికి వచ్చే కష్టం, భగవంతుడికి వచ్చే అవకాశం అవుతుందని నానుడి. నా భార్య

చనిపోయిన రెండు సంవత్సరాలకు నా ప్రభుత్వ వకీలు ఉద్యోగం పోయింది. ఆ పదవిలో నేను 15 సంవత్సరాలుగా పనిచేస్తూ వచ్చాను. ఒక్కొక్కసారి మూడు సంవత్సరాల పదవీకాలం వుండేది. అలా, ఐదుసార్లు వరుసగా ఆ పదవి నాకు లభించింది. అప్పుడు నాకున్న పరిస్థితుల్లో, యీ సంఘటన నాకు చాలా యిబ్బందికర మైన పరిణామము. సంవత్సరానికి 6000 రూపాయల ఆదాయానికి గత 15 సంవత్సరాలుగా అలవాటు పడ్డ నాకు, ఈ పరిస్థితి చాలా విషమంగా గోచరించింది. నెలసరి ఖర్చులు ఎలా భరించాలి అని చింతలో మునిగిపోయాను. ఈ సందర్భం యెందుకు వివరిస్తున్నా నంటే, ఈ విపత్కర పరిస్థితి నన్ను శ్రీ భగవాన్‌కు యింకా దగ్గరగా తీసుకువెళ్ళిందని తెలియపరచడానికే! శ్రీ భగవాన్ మీదే భారం మోపడం నేర్చుకున్నాను. 1933లో నా భార్య చనిపోయినప్పుడూ నా వయస్సు 47 సంవత్సరాలు. ఆ విషాద సమయంలో శ్రీ భగవానే నాకు దిక్కయ్యారు. కావున 1935లో యీ రెండవ ఆపద వచ్చినప్పుడు కూడా వారే నాకు శరణ్యమనుకున్నాను. ఎన్నిసార్లు వీలయితే అన్నిసార్లు వెళ్లి, శ్రీ భగవాన్ సన్నిధి నీడలో శరణు పొందాను. (సశేషం)

"నేను బద్ధుడను" అనుకొనేంతవరకే బంధం, ముక్తి మొదలైన చింతలు ఉండును. 'బద్ధుడు ఎవడు?' అని తనను తాను చూడగా, సిద్ధమై మరియు నిత్యముక్తుడైన తననుండి 'బంధం' అనే చింత అంతమొందగా, 'ముక్తి చింత' నిలువగలదా?

- ఉన్నది నలుబది 39వ శ్లోకము.

జనన-మరణ చక్రభ్రమణం

(మౌంటెన్‌పాత్ (జనవరి-మార్చ్, 2020)లో "హౌ టు ఎండ్ అవర్ లైఫ్ సైకిల్ ఇన్ దిస్ వర్ల్డ్" అన్న శీర్షికతో శ్రీ ఎమ్.ఆర్. కోదండరామ్‌గారు ప్రచురించిన వ్యాసం యొక్క అనువాదం) **అనువాదం: డా. వి. రామదాస్ మూర్తి**

మనం పుట్టినప్పటి నుండి మన జ్ఞానేంద్రియాలు మనసును బాహ్య ప్రపంచంలోకి తీసుకెళ్తుంటాయి. ఈ ఐదు జ్ఞానేంద్రియాలు బయటి ప్రపంచంలోని వస్తువులు, విషయాలపై కేంద్రీకరింప జేయడానికే ఉద్దేశింపబడ్డాయి. మనం బాహ్య ప్రపంచం నుండి గమనించేది ఆత్మ కాదు. 'అనాత్మ'కు సంబంధించినవి మాత్రమే. మన శరీరంతో సహా బాహ్య ప్రపంచ వస్తు, రూపాలను చూస్తుంటాము గనుక, మన శరీరంతో మనం మమేకం అవుతాము. ప్రాపంచిక వస్తువులే యథార్థములుగా భావించి 'మాయ' ప్రభావంతో వాటిచే ఆకర్షింపబడతాము.

ఈ ధోరణి మనసులో దృఢంగా నాటుకుపోతుంది. ఆ కారణంగా ఈ లోకంలో పలు కోరికలను పెంచుకొనడంతో మనల్ని ప్రపంచానికి కట్టిపడేస్తుంది. ప్రపంచంతో ఈ రకమైన కోరికలు, అనుబంధాలు, పలు జన్మలకు దారితీస్తుంది. ఈ లోకంలో ప్రతి జన్మ, బాధలతో కూడుకొన్నదే, పదే పదే పుట్టడంలో ఘనత ఏమీ లేదు. ప్రతి సంవత్సరం పరీక్షల్లో పాస్ కాకుండ అదే క్లాసుకు తిరిగి రావడం లాంటిది. జీవితం అనే ఈ పరీక్షలో పాసై ఈ సంసారంలోకి తిరిగి రాకుండ వుండే ఉన్నత స్థితిని చేరుకోవాలి. అందరి జీవిత ధ్యేయం అదే.

ఈ ప్రపంచంతో బంధాన్ని, ఎలా తెగత్రెంపులు చేసుకోవాలి? ఈ లోకపు ఆకర్షణలను ఎలా అధిగమించాలి? అందులోని వస్తు, విషయాలన్నీ నిజమైనవని అనుకోవడం వల్లే దానిచేత ఆకర్షితు లౌతాం. లోకంలోని ఈ వస్తువులతో సంపర్కం పెట్టుకొనడం వల్ల ఇంద్రియాలు సుఖ, దుఃఖాలను అనుభవిస్తాయి. సుఖాన్ని కలిగించే వాటిని అంటిపెట్టుకుని మళ్ళీ, మళ్ళీ వాటిని కోరుకుంటాం. మనకు లభించే ఈ సుఖాలు తాత్కాలికమైనవి మాత్రమే. ఈ ప్రపంచంలో ఏదీ శాశ్వతమైనది కాదు.

మనకు సుఖాన్నిచ్చేది దుఃఖాన్ని కూడ ఇస్తుంది. బాధను కలిగించే వాటి నుండి దూరంగా వుండాలనుకుంటాం. ఆ విధంగా, మన అనుభవాల్ని బట్టి ఈ లోకంలో ఇష్టాయిష్టాలను పెంపొం దించుకుంటాం. జీవితంలోని మన అనుభవాలను బేరీజు వేసుకుంటే మొత్తం మీద ఫలితం దుఃఖమేనని తెలియవస్తుంది. మన దుఃఖాలకన్నింటికీ ముగింపు పలికే స్థితిని ఎలా చేరుకోగలం. శాశ్వత సుఖాన్ని పొందే స్థితిని ఎలా చేరుకోగలం?

ద్వంద్వాల అనుభూతి

ఈ ప్రపంచం యాథార్థమైనదని మనసు భావించి దానిలో కొట్టుమిట్టులాడుతున్నంత కాలం మనం సుఖ, దుఃఖాలు, శీతోష్ణాలు, ఇష్టాయిష్టాలు, బాధ, ఉపశమనాలు అనే ద్వంద్వాల అనుభూతులను పొందుతూనే వుంటాము. వీటికి అతీతులమై అత్యున్నత ప్రశాంత స్థితిని ఎలా చేరుకోగలం? ఈ ప్రపంచంలో

భగవాన్ గడిపిన జీవన విధానాన్ని అనుసరించాలని దాని భావం. అందుకు మొదట మనం ప్రపంచం యొక్క యథార్థ స్వభావాన్ని, మన ఆత్మ నిజ స్వభావాన్ని కూడ అర్థం చేసుకోవాలి.

ఈ లోకంలో మనం వెదికే అసలైన సుఖం మనలోనే, మన ఆత్మరూపంలో వుంది. అంటే సంతోషమే మన యథార్థ స్వభావం. అందుకే గాఢ నిద్రలో మనసు ప్రపంచం నుండి వేరుపడి, లోపలి మూలంలోనికి లీనమైనప్పుడు మనం గొప్ప హాయిని అనుభవిస్తాం. నిద్ర నుండి మేల్కొన్నప్పుడు ఆ సుఖం మాయమై, మళ్ళీ ప్రపంచ వ్యవహారాలలో నిమగ్నులౌతాం.

ఈ అనుభవాన్ని విశ్లేషిస్తే, యథార్థము, శాశ్వతమూ అయిన ఆనందం ప్రపంచంలోని వస్తువుల ద్వారా పొందలేమని తెలుస్తుంది. మనసు బాహ్య ప్రపంచాన్ని వదలి, లోదిరిగి అసలు మూలం వైపు మళ్ళినప్పుడే అది లభిస్తుంది. అంటే మన దృష్టిని వస్తువులపై కేంద్రీకరింపజేయకుండ మన అసలైన ఆత్మ వైపుకు మళ్ళించాలి. అప్పుడే లభించే ఆనందానికి ఈ ప్రపంచంలో దేనికీ ఏ సంబంధమూ వుండదు. మనం అనుభవించే పాట్లను తుదిముట్టించుకోవాలంటే, ఈ ప్రయత్నాన్ని తప్పక చేయాల్సిందే.

ఆత్మన్వేషణ

అందుకే మనం బయటి ప్రపంచానిపై ధ్యాస చూపే మన సాధారణ, స్వాభావికమైన అలవాటుకు స్వస్తి చెప్పాలి. మన నిజమైన ఆత్మను అన్వేషించే మార్గం ఆచరిస్తూ మనం ఆత్మాన్వేషణ

జరిపినప్పుడే, జన్మజన్మల్లో మనం చిక్కుకున్న జనన, మరణ చక్రం నుండి విడుదల అవుతాము. అలాగ మన జీవిత ధ్యేయాన్ని సాధించగలం. కాని ప్రపంచం అనేది ఎప్పటికీ వుండడంతో మనకు ఇష్టమున్నా, లేకున్నా ఎదుర్కోవలసిందే. 'వాసన'ల కారణంగా జాగృతావస్థలో ప్రపంచం నుండి విడివడి ఆత్మతో ఒకటై వుండడం మనసుకు సులభమైన పని కాదు. మరి ఈ సమస్య నుండి బయట పడడం ఎలా?

సృష్టిలోని దృశ్య ప్రపంచం యొక్క మూలం 'బ్రహ్మాన్' అని పవిత్ర గ్రంథాలు చెబుతున్నాయి. అందుకే మనం అసలైన సృష్టి మూలం 'బ్రహ్మాన్'ను చేరడం ద్వారా దృశ్య ప్రపంచాన్ని అధిగమించ వచ్చు. శ్రీమద్భగవద్ గీత 15వ అధ్యాయంలోని మొదటి శ్లోకంలో శ్రీకృష్ణుడు సృష్టి (ప్రపంచాన్ని)ని వర్ణించడానికి అశ్వత్థవృక్షం (రావి చెట్టు) ను ఉపమానంగా వాడాడు.

జీవవృక్షానికి సంకేతంగా రావిచెట్టును ఉదహరిస్తాము. అది దీర్ఘాయుష్షుకు పెట్టింది పేరు. గీతలో (10:26) శ్లోకంలో, వృక్షాలన్నిటిలో, తాను అశ్వత్థమని శ్రీకృష్ణుడు చెబుతాడు, అందువల్ల దాని పవిత్రత బోధపడుతుంది. రావిచెట్టు 1500 నుండి 3000 సం॥లు జీవిస్తుంది. దీర్ఘకాలం జీవించినప్పటికీ బయటకు అగుపడే ఆకులు, పళ్ళు అశాశ్వతమే, అవి రాలి పోతుంటాయి, కొత్త ఆకులు, పువ్వులు, పళ్ళు పుడుతుంటాయి.

చెట్టు వేరు ముఖ్యం

మన జీవితమూ అలాంటిదే. వృక్షాన్ని దృష్టాంతంగా తీసుకుంటే, బయటికి కనిపించనప్పటికీ, వేళ్ళు చాలా ముఖ్యమైనవి, దృఢమైనవి కూడ. వేరు ఆరోగ్యంగా వున్నంత కాలం, ఆకులు, కొమ్మలు, పువ్వులు పుట్టి పోతున్నప్పటికీ చెట్టు మాత్రం జీవించి వుంటుంది. ఈ ప్రక్రియ ప్రపంచంలోని అన్ని జీవులలో జరిగే నిరంతర జనన, మరణ చక్రభ్రమణం లాంటిది. ఈ జనన-మరణ విషవలయం నుండి బయటపడి, ఈ ప్రపంచానికి తిరిగి రాని స్థితికి చేరుకోవాలంటే, మన దృష్టిని భూమి మరుగున వుండే వేళ్ళపై కేంద్రీకరించాలి. జీవితం అనే ఈ వృక్షాన్ని నిర్మూలించాలనుకున్నప్పుడు దాని వేళ్ళను నరకాలి, అప్పుడే అది నశిస్తుంది.

సంసారమనే వృక్షం యొక్క ప్రధాన (తల్లి) వేరు అత్యున్నత బ్రహ్మన్ నుండి పుట్టుకొచ్చింది. చెట్టు యొక్క వేళ్ళు విత్తనం నుండి మొలుస్తాయి. మహావృక్షమైన రావిచెట్టు చిన్న విత్తనం నుండి జీవం పోసుకుని పెరుగుతుంది. గింజను పగులకొట్టి చూస్తే అందులో ఏమీ వుండదు. దాని నుండి మహావృక్షం పుట్టుకొస్తుంది.

మనం దేనిని ఏమీ లేదనుకుంటామో, నిజానికి అదే అన్న మాట. అదే బ్రహ్మన్. మనతో సహా ఈ ప్రపంచంలో అన్నిటికీ అదే మూలం. సూక్ష్మమైన ఈ మూలం మన కంటికి అగుపడదు. అందుకే ఈ సంసారమనే వృక్షం యొక్క మూలాన్ని గ్రహించాలంటే దాని వేళ్ళను గుర్తించాలి. ఆ వేరును దొరికిపుచ్చుకున్నప్పుడు, దాన్ని

త్రుంచి వేస్తే మొత్తం సంసారమనే వృక్షం కూలిపోతుంది, మన పునర్జన్మ వలయం అంతటితో ముగుస్తుంది.

శ్రీ భగవద్గీత, 15వ అధ్యాయం, మొదటి శ్లోకంలో సృష్టికర్తకూ, సృష్టించబడిన ఈ ప్రపంచానికీ వుండే సంబంధం తెలియజేయ బడింది. సృష్టికర్త కారణమైతే, సృష్టి ఫలితం. ఫలితం కంటే కారణం గొప్పది. సృష్టి కారణం శుద్ధ చైతన్యంలో వుంది. శుద్ధ చైతన్యం నుండి, సృష్టికి మూల కారణమైన ప్రకృతి ఉద్భవించింది.

ప్రకృతి నుండి ప్రపంచం

ప్రకృతి నుండి నామ, రూపాలు గల ఈ యావత్ప్రపంచం ఆవిర్భవించింది. మనం ప్రపంచాన్ని చూడగలుగుతున్నాం గాని, సృష్టికి మూలమైనది బహు లలితమైనందువల్ల మన ఇంద్రియాలు దాన్ని గ్రహించలేవు. ఆ మూలాన్ని గమనించగలవాడు వేదసారాన్ని అంటే అప్రత్యక్షమైన ఆత్మ లేదా చైతన్యాన్ని గుర్తించగలడు. అదే శాశ్వతమూ, నశింపని ఏకైక యథార్థ వస్తువు. మన శరీరం, మనసు, ఇంద్రియ జ్ఞానం అన్నీ దాని నుండే ఉద్భవించాయి.

'అశ్వత్థ' అన్న పదాన్ని రెండుగా విభజించి అవగాహన చేసుకోవచ్చు: 'శ్వ' అంటే 'రేపు', 'స్థ' అంటే 'వుండేది' అని అర్థం. ఆ పదానికి ముందు 'అ' చేరిస్తే, వ్యతిరేక అర్థం వస్తుంది. 'అశ్వత్థ' అంటే 'రేపు ఇలాగే వుండనిది' అని అర్థం. ఇలాగ ప్రపంచ క్రమం నిరంతరం మారుతూ వుండే తాత్కాలిక స్వభావాన్ని ఈ వృక్షం సూచిస్తుంది. నిరంతర మార్పు చెందే ప్రపంచ తత్వాన్ని 'అవ్యయ'

అని కూడ అన్వయించుకోవచ్చు. అది నిరంతరం ప్రవహించే జీవనది లాంటిది. నది ఎప్పటికీ వుండేదే దానిలో ప్రవహించే నీరు మాత్రం మారుతుంటాయి. నదిలో ప్రవహించే నీరు అవే కావు. కాని నది మాత్రం మారనిది.

ఈ ప్రపంచం యొక్క సృష్టి కూడా అంతే. అది శాశ్వతమైనదిగా అనిపించినప్పటికీ, నిరంతరమూ మారుతూనే వుంటుంది. ప్రళయ కాలంలో అది బీజస్థితికి చేరుకొనడంతో తిరిగి సృష్టి మొదలౌతుంది. నిరంతరమూ జరుగుతుండే జీవన్మరణ దృగ్విషయమును ఇది సూచిస్తుంది. అనాది కాలం నుండి ఈ సంసార వృక్షం, ఈ ప్రపంచ క్రమం సాగుతూనే వుంది. దాంతో ఈ లౌకిక విషయాలన్నీ యథార్థమైనవని భావిస్తూ దానికి కట్టుబడి వుంటాం. జన్మించినది కొంత కాలం బ్రతికి చనిపోతుంది. మళ్ళీ అది ఇంకొక రూపంలో పుడుతుంది. ఈ విధంగా మార్పు అన్నది సాగుతూనే వుంటుంది. ఈ జనన-మరణ వలయం సంసారం యొక్క స్వభావాన్ని తెలియ జేస్తుంది. ఈ విషవలయం నుండి తప్పించుకొనడం ఎలాగ?

తామర యొక్క దృష్టాంతం

ఈ జీవన వృక్షాన్ని అసంగతము (అన్నిటిని త్యజించడం) అనే దృఢమైన గొడ్డలితో నరకాలి, అని శ్రీకృష్ణుడు శ్రీభగవద్గీత (15.3 అధ్యాయంలో) బోధిస్తాడు. ఇది మొదటి మెట్టు. అంటే వైరాగ్యంతో మాత్రమే మనం ముగింపు లేనిదిగా అగుపడే ఈ జనన-మరణ వృత్తం నుండి విడుదల చెందుతాం. ప్రపంచం నుండి విడివడి

వుండడమంటే ఈ ప్రపంచంలో జీవిస్తూ వున్నప్పటికి, బాహ్య లోకంతో అనాధ్యాత్మిక సంబంధాలను పెంపొందించుకోకుండ వుండడమే.

మనం తామర మొక్కలాగ జీవించాలి. అది నీటిలో పుట్టి, నీటిలోనే పెరిగినప్పటికీ, నీటిలో తడవక, పువ్వును ఎప్పుడూ నీటి ఉపరితలంపైనే వుంచుతుంది. అలాగే మనమూ లోకంలో జీవిస్తూన్నప్పటికీ, లౌకిక సంబంధాలలో మునగకుండ వుండాలి. అందుకే తామరను వైరాగ్యాన్ని సూచించే దైవిక పుష్పంగా భావిస్తారు. ఆత్మ లోకంలో అన్నిటికీ ఆధారమైనప్పటికీ, దేనితోనూ ప్రత్యేక సంబంధం పెట్టుకోదు. వైరాగ్యమే దాని స్వభావం. ఆధ్యాత్మిక పథంలో వున్న వారు వైరాగ్య భావనతో ఆత్మతో మమేకం కావాలి. ఇక రెండవ మెట్టు భగవంతునికి శరణాగతి చెంది, ఈ సంసారం నుండి విముక్తి పొందడానికి ఆధ్యాత్మికపథంలో జీవనం సాగించడం.

ఆత్మ యొక్క ఆనందం ఎల్లప్పుడూ నీదే. దృఢంగా నీవు దాని గురించి ప్రయత్నించినచో దానిని నీవు పొందెదవు. నీ దుఃఖ హేతువు, నీయందే, నీ అహంకార రూపంగా వున్నది. అది నీ బాహ్య జీవితమునందు లేదు. నీకు నువ్వే పరిమితులు విధించుకొని, వాటిని దాటుటకు వ్యర్థ ప్రయత్నము చేసెదవు. నీ అహంకారమే నీ దుఃఖ హేతువు. దుఃఖ హేతువు నీయందే ఉండగా, దానిని నీ జీవితమందు జరిగెడి సంఘటనలకు ఆపాదించుట వలన నీకు కలుగు ప్రయోజనమేమి? అదనపు విషయాలవల్ల నీకు కలిగెడి ఆనందమేమి? అట్టి ఆనందం ఎంత కాలం నిలుచును?

- శ్రీరమణ మహర్షి

శ్రీరమణ మహర్షి యొక్క భక్తాగ్రేసరులు

ఫిరోజా తల్యార్ ఖాన్

మల్లాది ఫణిమాల

ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్ హైదరాబాద్‌లో, 1878వ సంవత్సరంలో జన్మించారు. ఆమె బొంబాయిలోని ఒక సంపన్న పార్శీ కుటుంబానికి చెందినది. చిన్నతనం నుండీ ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్‌కు ఆధ్యాత్మికత వైపు మొగ్గు ఉండేది. జనవరి 1965లో ది మౌంటెన్‌పాత్‌లో ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్ గురించి ఇలా వ్రాయబడింది. ''భారత దేశాన్ని బ్రిటిష్‌వారు పరిపాలించిన రోజుల్లో, ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్, ఆనాటి మహారాజులు మరియు వైస్‌రాయ్ లను వ్యక్తిగతంగా ఎఱిగినవారై, అత్యున్నత సమాజంలో ఉన్న వారితో ఆమెకు పరిచయాలు ఉండేవి''. సమాజంలో ఇంతటి గౌరవనీయమైన స్థానం ఉన్నప్పటికీ ఆమెకు మరింత అర్థవంతమైన మరియు ఆధ్యాత్మికమైన జీవితాన్ని గడపాలి అనే తీవ్ర కాంక్ష ఉండటం వలన, వారు గురువును అన్వేషిస్తూ, సాధన కొనసాగిస్తూ, ఎన్నో ప్రాంతాలలో సంచరించారు. ఆమె ఆధ్యాత్మ జీవితంలో అసలు మలుపు, తిరువణ్ణామలై వచ్చి, శ్రీరమణులను దర్శించుకున్నప్పుడు సంభవించింది. శ్రీరమణులను మొట్టమొదటిసారిగా చూసినప్పుడు ఆమెకు కలిగిన ఆనందం అనిర్వచనీయం.

సాధన చేసుకుంటూ ఆమె బుద్ధగయలో ఉన్న రోజులవి. ఆమెకు అద్భుతమైన ఆధ్యాత్మికానుభవాలు కలిగినా, భగవంతుణ్ణి

ఆమెకు చూపగల మహాత్ముని కలుసుకోవాలనే కోరిక బలంగా ఉండేది. ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్‌కు ఎవరో శ్రీరమణులకు సంబంధించిన పుస్తకాన్ని ఇచ్చారు. పుస్తకాన్ని తెరుస్తూనే శ్రీరమణుల ఫోటోను చూచిన ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్, వారి ముఖసౌందర్యానికి ముగ్ధులయ్యారు. ఆమె మొట్టమొదటిసారిగా, 1937వ సంవత్సరం లో అరుణాచలం వెళ్ళారు. ఆ రోజుల్లో ఆమె బొంబాయిలో భక్తి నిలయమన్న పేరుతో ఒక ఆశ్రమాన్ని నెలకొల్పుదామని అనుకునే వారు. ఆ కార్యానికి ఉపక్రమించేముందు శ్రీరమణుల ఆశీర్వాదాన్ని పొందాలని ఆమెకు అనిపించడంతో ఆమె మొట్టమొదటిసారి అరుణాచలం వెళ్ళారు. శ్రీరమణాశ్రమంలో నాలుగు రోజులు గడిపారు. ఆమె సంకల్పించిన ఆశ్రమానికి సంబంధించిన వివరాలను శ్రీభగవానులకు విన్నవించుకున్నారు. వివరాలను విన్న రమణులు అవుననీ కానీ కాదని కానీ అనలేదు. ఎవరైనా ఏదైనా తమ కార్యక్రమాల గురించి శ్రీరమణులకు విన్నవించుకుంటే అవునని కానీ, కాదనిగానీ ప్రతిస్పందించే అలవాటు వారికి లేనందువల్ల, ఆమె ప్రతిపాదనకు శ్రీరమణుల మౌన ఆశీస్సులు లభించాయని ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్ విశ్వసించారు. కొన్నాళ్ళ తర్వాత ఖాండివిల్లీ హిల్స్‌లో ఉన్న స్థలాన్నీ, యింటినీ మాకు లీజ్‌కి ఇవ్వమంటూ గవర్నమెంటు తీసుకున్న నిర్ణయం ఆమెకు తెలియలేదు. అంతకు పూర్వం ఇస్తామంటూ వారు చేసిన వాగ్దానానికి ఇది పూర్తిగా విరుద్ధంగా ఉండటంతో ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్‌కు ఆశ్చర్యం కలగటమే కాకుండా, శ్రీరమణులపై

కోపం కూడా వచ్చింది. ఆ తరువాత చాలాకాలానికి గానీ, రమణు లకు ఆమెపై ఎంతో అనుగ్రహం ఉందని ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్‌కు తెలిసిరాలేదు.

ఈలోగా ఒక పోలెండు దేశస్థురాలు శ్రీ రమణాశ్రమానికి వచ్చింది. తాను నిరాధారంగా ఉన్న వాళ్ళకి సహాయపడదామన్న ఉద్దేశంతో చందాలు వసూలు చేస్తున్నాననీ, దానిపై శ్రీరమణుల అభిప్రాయమేమిటని అడిగింది. శ్రీరమణులు 'కళ్యాణ కల్పతరువు' అనే పత్రికని తీసి, అందులో ఒక భాగాన్ని చదవమని ఆమెకిచ్చారు. ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్ ప్రక్కనే ఆమె కూర్చోవటం వల్ల ఆ భాగాన్ని ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్ కూడా చదువుకోగలిగారు. చదివి నవ్వుకున్నారు. శ్రీరమణులు ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్ వైపు చూసి, "అది నీకూ ఉపయోగిస్తుంది" అని అన్నారు. ఆ పత్రికలో ఉన్న విషయమేమిటంటే: "ప్రార్థనలవల్ల శాంతిని సాధించటం తెలిసిన అర్భకురాలు ఒక దేశానికి గాని, మానవాళికి గాని అందరి మేధావులకన్నా ఎక్కువ మేలు చేయగలదు".

శ్రీరమణులు చెప్పినది సరియైనదే అని ఆ క్షణమే ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్‌కు అర్థమైనది. ఇతరులకి సహాయపడ కలిగినంతటి బాధ్యతను స్వీకరించగల పక్వత తనకింకా రాలేదని ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్ తెలుసుకున్నారు. ఇతరులను సరిదిద్దటానికి ముందు తనను తాను సరిదిద్దుకోవాలని తెలుసుకున్నారామె. ఆ ఉత్తర క్షణమే ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్ లేచి వెళ్ళి శ్రీరమణులకు మొట్ట మొదటిసారిగా సాష్టాంగ నమస్కారం చేసుకున్నారు. అప్పటినుంచి

ఆమె మనస్సు, హృదయమూ, జీవితమూ పరివర్తనం చెందాయి - అపారమైన శ్రీరమణకృప ఆమెను ముంచేస్తోందని, ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్‌కు అనిపించింది.

మద్రాసుకు వెళ్ళి, మంత్రి భక్తవత్సలాన్ని కలుసుకుని, శ్రీరమణుల జన్మస్థలమైన తిరుచ్చుళి రైలు మార్గం వేయించే ప్రయత్నం చేయమని, ఆశ్రమ సర్వాధికారి ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్‌ను కోరగా, ఆమె వెళ్ళి కనుకున్నారు. ఆ వివరాలన్ని తెలుసుకున్నాక, తిరుచ్చుళి రైలుమార్గం వేయుటం ఎంత ఖర్చుతో కూడిన వ్యవహారమో ఆమెకు అర్థమైనది. ఇక ఆ సంగతి శ్రీరమణులే చూసుకుంటారని ఆమె ఆ విషయాన్ని పూర్తిగా మరచిపోయారు. కొన్ని సంవత్సరాల తరువాత భక్తవత్సలం రాష్ట్ర ముఖ్యమంత్రి అయ్యారు. అప్పుడు తిరుచ్చుళికి కొత్త రైల్వే మార్గాన్ని వేశారు. శ్రీరమణుల అనుగ్రహంతో దేనినైనా సాధించవచ్చు అని ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్ తెలుసుకున్నారు. వారి పాదాల చెంత మన జీవితాన్ని, మనస్సునీ సమర్పించుకుంటే చాలు! దుస్సాధ్యమనిపించే కార్యాన్ని భక్తులకు సుసాధ్యం చేస్తారు. శ్రీరమణుల అంతులేని అనుగ్రహంతో ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్ తలపెట్టిన మరొక కార్యం కూడా సుసంపన్న మైనది. తిరువణ్ణామలై వచ్చిన మొదటిరోజుల్లో, పాతాళలింగం వద్ద, శ్రీరమణులు ధ్యానమగ్నులై ఉన్నారు. ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్‌కు ఆ ప్రదేశాన్ని పునరుద్ధరించాలని తీవ్రమైన కోరిక ఉండేది. వారి మిత్రులైన శ్రీ టి.హెచ్. తారాపూర్‌గారిని, ఆమె సహాయం అర్థించారు. వారు వెంటనే సహాయం చేయుటకు అంగీకరించారు.

పాతాళలింగం ఉన్న ప్రదేశం, ఆమె సంకల్పించిన రీతిలో, పునరుద్ధరింపబడినది. పునరుద్ధరింపబడిన ఆ ప్రదేశాన్ని లాంఛన ప్రాయంగా 1949 మే 14న అప్పటి గవర్నర్ జనరల్ శ్రీరాజగోపాలా చారిగారు ఆవిష్కరించారు.

శ్రీ భగవాన్ మహాసమాధి జరిగిన తరువాత ఒక వారం రోజుల పాటు, వారు భౌతికంగా లేకపోవటం ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్‌ను నిరాశ్రయురాలిని చేసింది. ఆమెకు ఏమి చెయ్యాలో తెలియలేదు. కన్నీళ్ల మధ్య జీవితాన్నే అంతం చేసుకుందామన్న ఆలోచనలు ఆమెను బాధించాయి.

ఒకనాటి మధ్యాహ్నపు కునుకులో, శ్రీరమణులు అరుణగిరి నుండి దిగివస్తూ, ఆమె నివాసంలోకి వచ్చి, ''ఎందుకు ఏడుస్తున్నావు'' అని అడిగి, కన్నీటిని తుడుచుకోమన్నారు. ''నేను ఎల్లప్పుడు నీతో ఇక్కడే ఉంటానని'' భరోసా కూడా ఇచ్చి, ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్‌ను ఓదార్చారు. ఈ దివ్య స్వప్నం చూసిన తర్వాత ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్ మనసులోని బాధ పూర్తిగా తొలగిపోయింది.

భక్తులకు సర్వకాల సర్వావస్థలయందు, శ్రీరమణులు, తోడు నీడగా ఉంటారని చెప్పడానికి ఇంతకంటే గొప్ప ఉదాహరణ ఏముంటుంది? శ్రీరమణుల పాదపద్మములను ఎడబాయక, వారిని శరణొందిన ఫిరోజా తల్యార్‌ఖాన్ వంటి ఎందరో భక్తులకు తోడునీడగా నిలిచి, ముక్తిపథంలో పయనించేలా చేసే శ్రీరమణులకు అనేకానేక ప్రణామములు!

శ్రీరమణ మహర్షి సూక్తులు

కమలాకర వేంకట రావు

కార్యసాధక పద్ధతి

యోగశాస్త్రం చిత్తవృత్తి నిరోధం బోధిస్తున్నది. నేను ఆత్మ విచారం చెయ్యమంటున్నాను. ఇది కార్యసాధకం. చిత్తవృత్తి నిరోధం నిద్ర, మూర్ఛ, నిరాహారవ్రతం మొదలైన వాటివల్ల కూడా కలుగుతున్నది. కాని, ఆ కారణము తొలగగానే తిరిగి చిత్తవృత్తులు యెప్పటివలె ప్రత్యక్షమౌతున్నాయి. అవి శాశ్వతంగా తొలగేటట్లు చేసుకోవాలంటే వాటికి మూలమైన ఆత్మనిష్ఠ సంపాదించడమే కర్తవ్యం.

కోరికలను బలపరచరాదు

కోరికలను తీర్చినకొద్దీ సంస్కారం బలపడుతుంది. కోరికలు నిన్ను వశం చేసుకోకుండా వుండాలంటే అవి బలహీనం కావాలి. సంయమనం వలన అవి బలహీనమౌతాయి గాని కోరికలలో మునిగి తేలడం వలన కాదు. కోరికలను జ్ఞానం బలహీన పరుస్తుంది. కోరికలు మనస్సులోనివి. నీవు మనసు కాదని నీకు తెలుసు. ఈ జ్ఞానం కోరికలు నిగ్రహించడానికి తోడ్పడుతుంది.

గార్హస్థ్య యోగ్యత

బ్రాహ్మణ వివాహ కలాపంలో కాశీయాత్ర అనేది వరుని వైరాగ్య లక్షణాన్ని సూచిస్తుంది. వైరాగ్యం కలవానికే కన్యనివ్వాలి. వైరాగ్యం కలవాడే కన్యా పరిగ్రహణం చేసి గార్హస్థ్య జీవితం గడపడానికి ఉత్తమాధికారి.

గురుని అనుగ్రహం

'ఓ గురూ! నీవెల్లప్పుడూ నాలోనే వుండి, అనేక జన్మ పరంపరల వెంట నన్ను కనిపెట్టుతూ నా విముక్తి పర్యంతం నామార్గాన్ని నిర్దేశిస్తున్నావు' - అని కైవల్యోపనిషత్తులో ఒక మంత్రం చెపుతున్నది. సమయం వచ్చినప్పుడు ఆత్మయే గురువుగా అభివ్యక్తమవుతుంది. లేనిచో ఎప్పుడూ లోపలే ఉండి యివ్వవలసిన తోడ్పాటు యిస్తూ వుంటుంది.

గురువు ఆత్మ

గురువు నీ వెలుపల ఉన్నాడని భ్రమిస్తున్నావు. కాదు, నీలోపల ఉన్నాడు. వాస్తవానికి నీ ఆత్మయే నీ గురువు. ఈ యథార్థం గుర్తించి గురువును నీలోపలనే అన్వేషించు. నీ మనస్సు బహిర్ముఖమై ఉన్నది. అందుచేత విషయములను వెలుపల ఉన్నట్టుగా చూస్తున్నది. గురువు కూడా ఆ విషయాలలో ఒకడవుతున్నాడు. కాని, సత్యం దీనికి భిన్నం. ఆత్మయే గురువు. మనస్సు నంతర్ముఖం చేస్తే విషయాలను నీలోపలివిగానే గుర్తిస్తావు. నీ ఆత్మయే గురువనీ, ఆయనకంటె అన్యమేమీ లేదనీ తెలుసుకోగలుగుతావు.

గురు సాంగత్యం

గురు సాంగత్యం బాహిరము, అంతరము కూడ. ప్రత్యక్ష గురు సాంగత్యం మనస్సును బయటినుంచి లోపలికి నెట్టుతుంది. గురువే సాధకుని హృదయంలో గూడ ఉన్నాడు. కనుక అంతర్ముఖం కాజొచ్చిన అతని మనస్సును ఆయన లోపలినుండి హృదయంలోకి లాక్కుంటాడు.

The Lord is Within
(Talk 84)

Dr. K. Subrahmanian

We all know from experience that everybody has some problem or the other. There is nobody in this world who doesn't have a problem. If you are poor, you worry about food. If you are rich, you worry about your digestion; if you are a successful businessman, you look around, and you want to be more successful. Then, there is a scholar or a *pundit* who knows a lot; he looks around and finds people who have greater knowledge, so he spends time in learning in order to get more knowledge than them. Whatever be the walk of life we may belong to, we have problems - at least one problem. It is an extraordinary thing that in this world, there is practically nobody who doesn't have a problem. Everyone is unhappy about something or the other; however, not all the time. It alternates - we are happy for one hour, unhappy for another hour, or we are happy for the whole day, and the next day, we are depressed.

But whatever be our problems, we are happy for a few hours almost every day, irrespective of who we are. And during those few hours, we want to do things to remain happy - by studying, making more money, getting more power, etc. We work towards this objective. During our waking hours, we are constantly seeking happiness.

However, for a few hours every day we are happy without doing anything, and that is in deep sleep. When it

is a fairly dreamless sleep, we feel we have slept well. In other words, without doing anything, we get happiness. When we do something in our waking state, sometimes we are happy, and sometimes we are not. And so, what is the relationship? The mind is extraordinarily active in the waking hours; we constantly want something or the other for ourselves. Our whole life is spent in seeking something or the other. The moment we get it, we are happy because the desire is fulfilled; but we soon get tired of it, and we would like to have something else. This attitude is not only with reference to objects, but also with reference to people.

When you are a bachelor, you would like to marry because you think it is the ideal life. You think that once you are married, you will not have to worry since somebody will look after you, and you will also look after someone, and so on. Then, you have children. In all these stages, you realize that it is not unalloyed happiness, and there are many adjustments to be made. You realize only from experience that there cannot be happiness without unhappiness. As the children grow older, you have other problems, and then there are differences of opinion on how the children should be brought up. As you get used to your wife and your children, the quarrels start, and sometimes you wonder why you got married. Sometimes, you think of the time when you were a bachelor, and you tell yourself, "When I was a bachelor, I was so carefree." At that moment, the advantages of being a married person don't cross your mind because you are thinking only of

your happiness, and your wife is thinking of her happiness. There are occasions when your objective and her objective is the same, and therefore you are happy; when there is a clash, there is unhappiness. Our whole life is spent in seeking happiness, and we find that the more we seek happiness, the more it eludes us, because happiness lasts only for a short period.

When we find that there is no real happiness in this world, we become religious, and try to seek it in God. We go to various *gurus* or do *puja*. For the first few days, we are very happy because of the novelty; and so, there is tremendous concentration. Soon, it becomes a routine and we stop paying attention. We read books and then give up that too. After doing *puja* for about a year or two, we feel that we are not getting the happiness we thought we would get. Therefore, we would like to give up *puja*. However, when this thought arises, we are also struck by fear because we feel God may become angry with us. That is, in our heart of hearts, we would like to give up, but we are afraid of two things. We wonder whether people may think we are fickle-minded, and we also feel that something bad may happen to us if we give up the *puja* that we have been doing. This is true of everything that we do. We then decide to go to various temples and pray for what we want. First, there is tremendous peace of mind; and then, that too becomes a routine.

Sometimes we wonder whether there can be any God. You may be a graduate. You think of one of your classmates with a successful career – a person who failed

SSC. You may be earning Rs 7000, and he may be earning Rs 20,000 a month. You wonder what kind of justice this is. You compare situations and tell yourself that even though you are better, you are not getting what you deserve. So you seek happiness, either through objects or people. Again, you may think that you should give up everything and concentrate on God. You go on pilgrimage to a number of places. For the first few days, there is a lot of happiness, but afterwards, there is, again, no peace of mind. You again wonder why you are not happy even though you have been to all these places.

We recite the following verse every Friday, Sunday, and whenever we meet.

nakarmanaanaprajayaadhanena
tyaagenaikeamrtatvamaanasuh
parenanaakamnihitamguhaayaam
vibhraajateyatyatyahvisanti
vedaantavijnaanasuniscitarthah
samnyasayogadyatayasuddhasattvah
te brahma lokesuparaantakaale
paramratahparimucyantisarve
dharamvipaapamparamesmabhutam
yadpundarikampuramadhyasagastham
tatrapidahramgaganamvisokam
tasminyadantastatupasidavyam
yovedaadausvaraproktahvedantecapratistitaha
tasyaprakritilinasya yah parahssamahesvaraha

What is the gist of this? What it says is that we must have the grace of God. When somebody says that God is

everywhere, most of us believe it; we don't have any doubts, whatsoever. But when it comes to dealing with other people, we find it very difficult to put it into practice. It is easier for us to go to the temple in the hope of getting some peace. This particular verse is recited in all religious functions. This is the *sloka* that was recited after the morning and evening *parayana* during the lifetime of Bhagavan. Everyone used to get up while reciting it, and Bhagavan used to sit absolutely still; sometimes, he would open his eyes only after about forty minutes.

When we recite this, it should not be mechanical. If we recite this wonderful *sloka* consciously, and think about it constantly, there will be a transformation in our lives - not just ordinary transformation, but extraordinary transformation. We come together every Friday by Bhagavan's grace, and today, I would like to give you the gist of the *sloka*. Our nature is to be happy. Bhagavan says that the moment we realize this, the moment our ego is completely gone, as it is in deep sleep, we will be supremely happy in the waking state. In that state, we will be conscious, and we will be able to do many things without feeling that we are doing them. To begin with, we can make sure that our ego is not strengthened. We must see to it that we have less and less ego. We will then get the feeling that we are being used by the Lord as an instrument for many things.

yah parahssaMahesvaraha

The person we are seeking - *Maheshwara* - is here, there and everywhere. He is both outside of us and is also within us.

parenanaakamnihitamguhaayaam
vibhraajateyatyatyahvisanti

He is not outside of us, but he is shining in our own heart, whether we are awake or asleep. He is the *sakshi*; he is there all the time in our heart. In deep sleep, we are not conscious of our body or of anything else, and yet when we get up the next morning, we say that we slept very well. Who was it that was a witness to our sleep? The mind was not there, and therefore the mind cannot say, “I enjoyed my sleep.” There was obviously something within us that was a witness to the whole thing, and this something did not sleep. If that thing had also slept, there wouldn’t be anyone to say, “I slept well.” The mind was not there; it was completely merged in the self. There is something within us that is awake all the time - whether we are dreaming, sleeping, or awake. It is in all of us. That something is the one that distinguishes between what is good and what is bad. We sometimes refer to it as our conscience. We may try to suppress our conscience, but this small voice is so powerful that it will keep nagging us if we go against it. The *Upanishads* say that the Lord is within us, and if we seek him, we will find him everywhere. We seek him in a few places outside because we don’t find him within us. When we find him within us, we will see him in the entire universe. Some of you may ask how this is possible.

Our nature is to be happy. We feel we are used by the Lord as his instrument for so many things. He is not outside of us:

parenanaakamnihitamguhaayamvibraajate tad yatayovishanti

When we are unhappy, we don't have to tell others. We don't have to talk about our happiness, either. Happiness and unhappiness are contagious. When we go to a man who is happy, we come away very happy; when we go to a man who is unhappy, we come away unhappy. That is one of the reasons we think of *satsang;* because when we are in the company of people who think about God, then at least, for some time, there is concentration. Such is the power of *satsang*!

satsangatvenissangatvam
nihsangatvenirmohatvam
nirmohatveniscalatattvam
niscalatattvejivanmuktih

satsangatvenisangatvam: When we are in *satsang* as often as possible, what happens? *nihsangatve nirmohatvam:* Because of the power of *satsang*, we would not like to associate ourselves with people who are not like-minded or who are totally different. We separate ourselves from the company of people who are not in *satsang*. When we detach or disassociate ourselves from the company of people with whom we don't have rapport, it is the result of our discrimination or *viveka*. We always want to be in the company of people who think of God or the *guru*. *nirmohatveniscalatattvam*: We are free from all *moha*. The moment we are free from all *mohas* or illusion, we become calm and understand reality - *niscalatattvejivanmuktih.*What is reality? Reality is the

stillness of the mind; it is peace of mind. It is not something we get from other people. The basis of peace of mind is *satsang*. Therefore, Shankara says, *niscalatattve jivanmuktih.* Even when we have the body, we enjoy a peace that we cannot get from outside; our mind becomes totally silent because it is merged in the self.

And therefore, to recognize the Lord is within you, the most important thing is *satsang*. In *satsang*, so many things happen - we can't explain them. We must have all experienced waking up suddenly in the middle of the night, deeply disturbed, and then, what happened in the *satsang* comes to mind. It gives us tremendous peace at that time, and we cease to worry. This may have happened many years ago, but it gives us peace at a time when we need it most. Reading a book is good, but it is an intellectual activity. In *satsang*, something happens to our heart, and so we enjoy a peace, even if it is for a short time. It is not the duration that is important, it is the intensity that is important. For example, sometimes when we are very tired, we may fall asleep sitting on the chair for about ten or fifteen minutes. When we get up, we are so refreshed that we are able to concentrate on our work for another four or five hours. The mind required sleep, and then it disappeared in the self, and the self is the Supreme Being. We visit a lot of places in search of him, knowing fully well he is within us. A time will come through the grace of our *guru*, when we will realize that it is within. The moment there is the realization that it is within, then there won't be any seeking of anything. We will seek

atmanyevatmanatustah - we will seek the Supreme Happiness. We will see it within ourselves, and there won't be any seeking of any kind, whatsoever. The moment we constantly tell ourselves that he is within, and he is constantly guiding us, it is for us to follow what he says, irrespective of what other people say; and at the appropriate time, he will give us complete peace.

When we are unhappy, we must tell ourselves - and I would like you to practise this - I refuse to be unhappy. What does it mean? The Supreme Being, the *Parmeshwara*, we are seeking outside, is within us. The moment we are unhappy, we must bring ourselves to say, "When he is here, I refuse to be unhappy." In other words, the moment we are unhappy, we must realize it is because of our desire for something. He, who is within, gives me this feeling that we must refuse to be unhappy. What will he give? Will he give us a state where there won't be any problems? No! The more and more we think he is within us, the more we experience him within us. He will give us a state to be indifferent, no matter what happens, to both pleasure and pain. What he will give us in the midst of pleasure and pain is peace. When he is within us, what is there to worry about? The moment we think that he is there, and he is guiding us, we will be able to tackle our personal problems guided by the power within. Whether we succeed or not, is up to him.

When we recite *nakarmananaprajayaadhanena*, we should be conscious of the fact that because of the grace of the *guru*, we realize that he is within us, and then we

become a powerhouse - the power we get to face problems and tackle them will be extraordinary! And what is more, he will constantly tell us that our real nature is happiness, and therefore we should refuse to be unhappy. The problems will be enormous, but we will not worry about the magnitude of the problems. Bhagavan had cancer, Sri Ramakrishna had cancer, and Vivekananda was severely criticized, but these things did not affect them at all. Bhagavan was attacked in his own lifetime. So many people went up to him and said, "You are a lazy person; you are sitting on the sofa, not doing anything. You don't deserve any of these things." Bhagavan used to smile and keep quiet. You and I would have said, "You are the only person who is saying this, so please get out."

At Tiruvannamalai, he used to go for *bhiksha*. He would stand in front of a house and clap three times. Very often, people used to give him food; he would accept only three handfuls. Bhagavan used to say, "I was so indifferent. I never used to wash my hands." It is important for us to understand how he lived. For many months, Bhagavan never had a bath. He was totally indifferent to his bodily comforts. His hair had grown so long that birds would sit on it. Once, years later, he said, "Once I put my hand on my head and felt a lot of small stones." He said that his head used to feel heavy because of his hair. Someone washed him, and shaved his head. Bhagavan said, "When my head was shaved, my head felt so light! I would touch it to see if the head was still there. The heaviness had all gone." Total indifference to the body!

When we are young, we worry about our dress. When somebody says that the dress or suit we are wearing is nice, we are pleased. What is there to be pleased about? It is a compliment to the suit or the dress. These are all small things, but they seem very important at the time. When we go to the temple, we say that the *chandanaalankara* was so beautiful. On another day, we say that the *pushpaalankara* was so good. What strikes us is the *alankara*. The idol doesn't change because of the *alankara*. But because of our limitations, we are distracted by these things. Bhagavan says all these are very good, but it is important to pay attention to the real person. We may wear many dresses, but we don't change. We must pay attention to the individual concerned.

vesahaanatahsvaatmadarsanam
isadarsanamsvaatmarupatah

We are the same; what is within us doesn't change. It is the mind that is responsible for the various attitudes. We must stick to that which is within, and constantly find out who we are. If that is difficult, surrender to him and he will look after our needs. He knows what is best for us.

The essence of *nakarmana* is that *Parmeshwara* is within us. If we meditate on him, realize him within, then we will find him everywhere, in every individual. We will see ourselves in others, and others in ourselves. Bhagavan says that we must aim for the highest. If we are not able to achieve it, it is not our problem. He will give us the experience, not because we deserve it, but because of his grace. He will give this experience at a time chosen by him,

and not at a time chosen by us because we are not a good judge of spiritual progress. Bhagavan says that looking for him outside is like taking a torch and looking for darkness. The moment we switch on the light, the darkness around disappears. If we look for darkness with light, then would we see darkness? We must realize everybody has problems. If we tell ourselves consciously, through his grace, that he is within, then we will not have any fear. And he will tell us from time to time that we must refuse to be unhappy. The moment he makes us say to ourselves that we refuse to be unhappy, that itself will give us some measure of happiness.

Power of *Nama Japa.*

(Shri V.Ganeshan *garu's* spiritual sharing at Shri Ravi Gupta's residence during his visit to Hyderabad in 2018)

In Hindu religion, everything for us is a *devata*; in the waking state is there is one *devata*, in dream, there is another *devata*. In sleep, *Nidra Devi* is very powerful and very compassionate. Have you not seen a new-born baby, or a six-month old baby, when you pat him, immediately he will go to sleep. When you pay attention to the child, the child will respond much more than what you love the child. Same is true with the *devatas*. You turn your attention to the *devatas*, they love you more than you love them. Just because you cannot see them like you see the movie stars does not mean they do not exist. So, every night before you go to sleep, say, *nidradeviki namaskaram.*

Simple! You need not do *japa* and *puja* or anything. Just as when I say hi, or Ram, Ram, good morning, *namaskar*, whatever it is, you become happy; the inner being becomes happy when we do *namaskar.*

Bhagavan used to say that, call Jesus Christ and he will be there. On the other hand, unless Jesus Christ is there, you cannot think of him, however good the vibration. It is very simple, there are vibrations everywhere. Look at the TV. In Hyderabad, you just tune in, you get New York and other American channels here. How can it come here unless it is in space? How can an instrument bring a New York station here? Much more so, when you think of *Pappa*, unless *Pappa* is present, you cannot think of him. This is what the Hindu sages and saints say. Do *japa*, do *Ram Naam*. Rama will be here. And whenever you do *Ram Naam*, Hanuman will be there.

As recently as fifty or seventy five years ago, there was an ordinary *pauranica*, a person who talked about *Ramayana* or *Bhagavad Gita*. A saint had already told him, whenever you talk about the *Ramayana*, Hanuman will be there. He mentioned it in the hall in front of all that this is what the saint told me – that Hanuman will be here at the gathering. Then he had a doubt, though I told to impress the public, they say Hanuman will be there, is it true? Then that night, Sri Rama appeared in his dream, "Why do you doubt? The first man who comes to your lecture, an old man and the last man to leave, you watch him."

So, the next day he was so eager. Even before he went to the hall there was an old man seated. He was all the

time listening to him. And since Sri Rama had told him, he abruptly ended the lecture before the big crowd expected him to. Everyone left, but this old man was still seated; so he went and prostrated to the old man. That is Hanuman. Everything is true; we don't have faith in ourselves. So when Bhagavan says, think of Jesus Christ, he will be there, it is all true.

In 1990, it was Yogi Ram Surat Kumar who told me, you have to go abroad; you have to give talks on Bhagavan. I said, I don't know how to give talks, I don't know how to go to America, and any of these worldly things. Bhagavan used to say, attend to the business for which you came. Things will happen automatically. We don't have faith; we let *ahankara* work for us.

Wherever I go, the *guru's* presence is there. Wherever I go, I first meditate on the *guru*, this I learnt from Jiddu Krishnamurthy. J. K, wherever he goes, where you have given him a room or lecture hall, he will go round the whole place. Once he has done it, he will touch every wall, make them come into the presence of God. When I came here, I didn't touch the walls and things. But *japa* does, it brings the presence of God and *guru*. Arunachala Shiva. When you travel in the train compartment, even flight, that is the power of *japa*. It is not just the word Rama, Rama, the whole place fills up with the *japa*. So, for me any journey by car or train or flight is a delight because already my *guru* is there. Whenever *Mataji* and *Pappa* say do *japa*, do *japa*, it is much more than making you disciplined, the presence is of God is drawn.

If you put an incense stick here, the whole place will be aromatic. To get the smell of perfume, you don't have to go near it. If a chemical thing like an incense stick can spread its scent all over the room, is it difficult for you to believe then that the power of the name is much more? Once you say Rama, or Arunachala Siva or Jesus Christ or anything, all these holy names have connection with vibrations. One little electric wire brings AC here, fridge there, whatever you want to put everything comes. With the small projection like a wire you get all these miracles, colour lights, everything. Can't you believe, can't you have faith that God can do much more than this?

Everyone is blessed. Pappa Ramdas told this story. There was a poor old man. He had a small dilapidated cottage and he couldn't walk much. He used to sit in front of the cottage and beg, "I am old, I have nothing to eat. I am not able to go out and beg". A *sadhu* walked past, and he said, "Why are you begging? Why are you pretending to be a beggar?" The old man said, "Why are you hurting me? I have nothing, no vessel or anything, except this hut, which my father left me." The *sadhu* said, "You are seated upon a vast treasure which is under this ground. I will dig under the ground where you are sitting. You will find all the treasures, gold and diamonds etc. under this place." So, Pappa Ramdass used to tell this story, and say, you are a millionaire, you are thinking that you are a poor man externally. The old man did not know that he was seated on such a big treasure. The saint came and dug it and gave it to him. You are not spiritual, so you do not know the

great treasure which is hidden within you. You are seated on such a big treasure. That is why we go to saints and sages; they tell you, you are God, you are greater than what you think you are, or what you think you are not.

That is why many saints were after this useless fellow (me). Starting with *Mataji*, then Yogi Ram Surat Kumar, he said, the time has come, you have to go and spread the message of Bhagavan all over the world. I said, I cannot even go to Chennai from Tiruvannamalai on my own. He said, what to do, you have to go, Father says you have to. I cried, literally I cried, and then he went inside and brought this photo, which I laminated later. On top, on the sky wrote *Om* and said, “Carry this picture wherever you go. Carry this picture even if for one hour you are going to travel, it should be with you.”

I never travel alone; somebody has to come with me. Mostly Anuma will be accompanying me. She had to stay in America, so I had to come back alone. She came to the airport, Los Angeles; she said you have to be careful with your papers. In those days, we had to go to the counter, they will check the ticket, take the ticket foil. She said, be very careful to take back the passport. So, the journey was via London, there they had to change the flight to India; they make you stand in the queue, and everything had to be checked again - the ticket, passport, etc. At that time Margaret Thatcher was the PM, and she had brought in a new law to avoid illegal immigrants. In the airport, if you are without passport, any policeman can arrest you, and immediately put you in jail. And that is written in the

airport. I was carrying my bag, my ticket, passport, it was when I stood in the queue, I took out the ticket, the passport was not there. And I am reading this announcement, anyone found without a passport, they will be arrested, they will not be able to contact anyone, till they decided what to do about you. The law was one sided and very strict, made by the Iron Lady, Margaret Thatcher. Then I thought, maybe it is in my handbag. While standing in the queue, I emptied my carrying bag, Anuma how many times she told me to take back the passport from the counter, and I had left it there. I am just sweating, and I started chanting. He (Yogi Ram Surat Kumar) had told me many times, take his name three times, your father will come rushing to you. So, I literally chanted Yogi Ram Surat Kumar three times, and I looked inside my bag, the passport is there. It is not a miracle for miracle's sake, it is a lifesaving miracle. Then I understood, why he said, wherever I go, carry this picture. Even when I go out for three hours, four hours I carry this picture. 1990 to the present, almost 29 years.

Again it is not Yogi Ram Surat Kumar. For me, he represents *Mataji*. We will always have a link, like Bhagavan Ramana Maharshi was *Mataji*. She literally told why did you come to Swami Ramdas, why did Pappa Ramdas send you to me? Because I am Ramana Maharshi. The same way, Yogi Ram Surat Kumar was *Mataji*.

You must have faith. If I say, Bhagavan is here in this room, *Mataji* is there in this room, Yogi Ram Surat Kumar is there in this room, you must believe. Otherwise, you will

not be listening to me. Your very listening is due to their presence. This is our Hindu religion. In Hindu religion, there is no propaganda, there is no conversion. You become that. When you chant *Ram Naam*, you become Ram.

Kavyakantha's ***Ramana Chatvarimsat***

V. Krithivasan

Verse 22

अन्तर्यश्च बहिर्विधूत तिमिरं ज्योतिर्मयं शाश्वतं
स्थानं प्राप्य विराजते विनमतां अज्ञानमुन्मूलयन् ।
पश्यन्विश्वमपदिमुल्लसति यो विश्वस्य पारे परः
तस्मै श्री रमणाय लोकगुरवे शोकस्य हन्त्रे नमः ॥

antaryascha bahirvidhoota timiram jyotirmayam sashvatam
sthanam praapya virajate vinamatam ajnanamunmoolayan
paysanvishvamapeedamullasati yo visvasya pare parah
tasmai sriramanaya lokagurave shokasya hantre namah

Word Meaning

antaryascha: inside; *bahir*: outside; *vidhoota*: removing; *timiram*: darkness; *jyotirmayam*: full of light; *sashvatamsthanam*: permanent abode; *praapya*: having reached; *virajate*: resplendent; *vinamatam*: those who bow down to him; *ajnanamunmoolayan*: uprooting ignorance; *idamvishvam*: this universe; *pasyanapi*: even when he perceives; *visvasya pare parah*: beyond the shores of this

universe (transcending); *youllasati*: he delights; *tasmai*: to him; *sriramanayaloka-gurave*: the Master of the world, Sri Ramana; *namah*: prostrations; *shokasyahantre*: one who demolishes unhappiness.

Verse Meaning

Having reached the permanent abode which is the pure Light of Consciousness, by driving away the darkness both inside and outside, he strikes at the root of ignorance of those who bow down to him. Even when he perceives the universe, he is beyond it, on the other shore, shining. Salutations to our *Guru* Ramana, the Master of the whole world, the slayer of grief.

Kavyakantha describes in this exceedingly beautiful verse the stature of Bhagavan Ramana through these important points:

Bhagavan is resplendent in the Supreme Abode, shining as the Light of lights, as a *Loka Guru*.

He uproots the ignorance of all those who turn to him, through his matchless teachings.

He is not of this world, but chooses to be in this world, acting as the bridge between the real and the false, uplifting humanity and carrying it to the other shore.

He is a slayer of *shokam* (unhappiness), a bestower of Peace.

The poet begins this verse by talking about the removal of inner and outer darkness (*antaryascha bahirvidhoota timiram)*. This has reference to the way *Maya* functions – it hides the Real and projects the false. Hiding the Real is

known as *Aavarana*; it is the inner darkness because our *svaroopam* is covered up. The 'false' is projected as the world of names and forms. This is called *vikshepa*. Bhagavan teaches that Liberation consists of turning away from the multiplicity inherent in *Vikshepa*, and also by piercing the cover of *Aavarana* to reach the One Self, the *svaroopam*, the Real. He himself performed this twin act at the time of his death experience, through self-enquiry. He was permanently established in the Heart thereafter, the seat of undifferentiated Light of Pure Consciousness. The poet describes this by using the words "*jyotirmayamsashwatam -sthanampraapyavirajate.*"

In the light of his experience, Bhagavan removes the ignorance of those who turn to him by imparting his unique teaching, *Who Am I?*, the most universal of all paths to Liberation; a path in perfect alignment with the scriptures. Echoing the words of Sankara, who says that ignorance is none other than the mind, Bhagavan emphasizes the necessity to go beyond the mind to get rid of ignorance and reach the Supreme Self : *Atma-Vichara* alone can reveal the truth that neither the ego nor the mind really exists and enables one to realise the pure, undifferentiated Being of the Self or Absolute. Having realized the Self, nothing remains to be known, it is perfect Bliss, it is the All." (*Maharishi's Gospel*).

Even though Bhagavan partakes in the activities of the world, like any one of us, he is beyond the world; he has nothing to gain from the world. Compassion for the

suffering humanity is the sole motive for his apparent involvement with “our” world. Describing such great souls, Sankara says in *Vivekachudamani*, “The great saints, always abiding in Peace, confer good on the whole world, like the spring season. Themselves having crossed the mighty ocean of samsara, they enable others also to cross the same, with no apparent motive in doing so –

शान्ता महान्तो निवसन्ति सन्तः
वसन्तवत् लोकहितं चरन्तः ।
तीर्णाः स्वयं भीम भवार्णवं जनान्
अहेतुना अन्यानपि तारयन्तः ।।

Kavyakantha uses the epithet *shokasya hanta*, the vanquisher of unhappiness, in referring to Bhagavan at the end of this verse. Uniformly, every single person who sat in the divine presence of Bhagavan has expressed the wonderful peace that emanated from him. However unhappy one was, whatever the tragedy one had gone through, the peace that radiated from the Maharshi ultimately overpowered the *shokam* that was felt. It was as though one was pulled momentarily into the state that Bhagavan himself was abiding in continuously and was given the taste of that state into which unhappiness dared not enter. This brief encounter of one’s ego with the mountain of peace and tranquility stifled and drove away the sadness of the person. Everyone felt the cloud of unhappiness being lifted up physically as it were. This was the power of his presence. Paul Brunton is at his eloquent

best when he describes his own first meeting with the Master, thus :

"I become aware of a silent, resistless change which is taking place in my mind. All the problems which have hitherto troubled me became insignificant. I only know that a steady river of quietness seems to be flowing near me; that a great peace is penetrating the inner reaches of my being, and my thought-tortured brain is beginning to arrive at some rest. Does this man, the Maharshi, emanate the perfume of spiritual peace as the flower emanates fragrance from its petals?"

The stories of Echamma, her sister Venamma, and countless others testify to the accuracy of Kavyakantha's description of Bhagavan as a slayer of *shoka,* unhappiness.

Life Subscription (15 years): Rs.750/- Annual Subscription: Rs.80/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques. Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed & Published by Sri P. Keshava Reddy, H.No.3-4-529/2, F.No.202, Devi Laxmi Nilayam, Lingampally, Barkatpura, Narayanaguda, Hyderabad-500027, Telangana State, on behalf of Sri Ramana Kendram, printed at Reddy Printers, # H.No.1-9-809, Adikmet, Hyderabad-500044, Telangana State, Published at Sri Ramana Kendram, H.No. 2-2-1109/A, Tilaknagar X-Road, Bathukammakunta, Shivam Road, Hyderabad-500013, Telangana State. Editor: Dr. V. Ramadas Murthy.

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@gururamana.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Phone: 04175-237400, website: www.sriramanamaharshi.org